

*nem lehet benne játszani.
Egy mozdulat, szemvillanás
véletlen sóhaj: végzetes
jel, jelkép.*

*Mindig sbrs forog
kockán, mindennek árnya nő,
öblös-makacs visszhangja támad,
sok ágbogú értelme nő.*

*Vigyázz, ha karod emeled,
vigyázz, ha szoknyád igazítod!
Én is mint a fontos rabok,
kikre személyes ör ügyel,
éberem élek érdekedben,
hogy a játék játék legyen,
míg föl nem falja a idő.*

III.

*Felőlünk nyilván elvégeztetett.
A kirajzolt jövő ábráiba
engedékenyen ömlik bele sorsunk.
A jaj nem menti, fullasztja a szívet.*

*Hűs szél csap föl az örvény mélyiből.
Tudnom kellene, hány nap a világ.
Úgy markolnom, s lazítanom a markom,
hogy ne kelljen majd fölfeszíteni.*

*Te légy okos! Ha van kedved, lehetsz.
Lobogás helyett másik lobogás,
máglya helyett, tűzvész helyett
békességes-langy enyhület,*

*melybe távolról villog láng, üvöltés
távolról zúdul majd, attól, aki,
mert késő vesztenie már:
mindent veszít.*

PÁKOZDY FERENC

EGY ISMERŐS ÉG

*Egy ismerős ég, az öreg Tisza
ősz, halvány ége hívogat haza,*

*egy halvány ég fenn s halvány tükre lenn,
a vig, a végét járó végtelen,*

*a sírdogáló bodzák, az esett-
fejű nyírfák, az árva füzesek,*

*szorongó szárcsák, bús bölömbikák,
riadt sirályok, részeg vadlibák,*

*egy hervadó, egy pusztuló család
s az agg folyó, az örök jóbarát,*

*egy föllengő gyász réveteg tora —
az őszi Tisza csöndes alkonya.*

Budapest, 1940.

ÁR A D

árad a tiszta erre fölfelé
árad e vajon arra lefelé

bármikor előnthati szolnokot
s én mégis mind szegedre gondolok

tápéra vásárhelyre ott van a
világ közepe ott van a haza

énnekem gyökereim sírjaim
örök ereim örök húrjaim

első szerelmem első sikerem
tüzes koronám illés szekerem

anyám keserve apám mámoren
egy kék szem és egy pápaszem pora

szívárvány hunyhatatlan sugara
szívárvány hunyhatatlan szigora

gondol még rám a boszorkány sziget
az atka barci vajon emleget

még néhanapján mert én gondolok
rájuk nemegyszer öreg csataló

néhai fűveire egyszeri
csikókorára szerre a szeri

pusztára ahol egyre folyt a vér
az ő vére is miér semmiér

vagy mégis valamiér mégis a
harc volt az osztály volt az őshaza

ha legény mind a gáton a folyón
az ő bajukhoz mi az én bajom

fekszem firkálok űzöm fűzöm a
szót semmi kis fűz semmi kis tiszta

debrecen, 1966

FÉLÁL OM

félálom hunytszem meztelen hanyatt
verőfény nyáreleje tűz a nap

csönd szélcsönd nagy csönd csak a víz csobog
a csónak alatt csak a tűz lobog

a fejem fölött mély víz messze tűz
az ember már csak néz csak messze néz

és máris perzseli a fény a hő
cikázik szívében szitakötő

virágzik újra valahány tiszta
virág csak volt a tiszán valaha

az vagyok én is nem parancsolok
nem kérek virág vagyok roncs vagyok

úszom az árral csepp szitakötő
csepp sírja kérész magatemető

külön csepp egy csepp kétség félelem
halál és mégis mégis van velem

valami más is van egy kereső
kődmön vas vessző országos eső

valaki más is három is vigyáz
rám pásztor móra tömörkény juhász

minden nagyfejű minden kishitű
léleknek lélek betűnek betű

dolognak bornak minden tenyere
talpa no meg a tiszta feneke

debrecen, 1966

SARKADY SÁNDOR

JÖVENDŐNK GYÜMÖLCSFÁI

Tenyerünkől a földre léptek —
Vigyázza útjukat az élet.
Fogja karon őket a
Féltés;
Növő terhükkel
Nehéz a lépés,
Tördőfések a döccenők —
Vékonyka lábuk,
Tömérdek hasuk
Ne gúnyoltassék —
Jövendők gyümölcsfái ők.

Kenyeret, szívet
Felezni készek,
Őket rendelte
Mellénk az élet.
Ők álmodták meg otthonunkat
Almavirágos hegyi úton —
Ők ébredtek fel zokszó nélkül
Albérletben az oldalunkon.
Fiús frizurát
Kontyra cseréltek,
Mellettiük lettek
Modern cselédek;
Mosnak, vasálnak,
Padlót hasálnak —
Valódi meséből: Hamupipőkék.

Lakásukat a Hivatal
Folyton utalja (s folyton másnak),
Nehezen kelnek reggelente,
De kelni kell, munkába járnak.
Gyakor hányástól
Sápadt az arcuk,
Sietnek mégis emelt fővel —
Ujjuk begyével
Váltakal sürgönyt
(Két nyilallás közt)
A rugdalózó jövendővel.